

РЕШЕНИЕ

№ 4684

гр. София, 12.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 19.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2491** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

С искова молба, вх. № 19086/02.06.2021 г. П. Ж. В. е предявил срещу **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МВР** иск за обезщетяване на: имуществени вреди, в размер на 1 400 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД № 14158/2019 г. на Софийския районен съд, за обжалване на Наказателно постановление № 19-4332-013296/11.07.2019 г. (отменено); неимуществени вреди, в размер на 50 000 лв., понесени в резултат от отмененото НП. С Решение № 3702/03.06.2022 г., по адм. дело № 5299/2021 г. 42^{-ри} състав на Административен съд София – град е уважил частично исковата молба, в частта за имуществени вреди и е отхвърлил претенцията за обезщетяване на неимуществени вреди. По касационна жалба от ищеца, с Решение № 1850/20.02.2023 г. състав на Върховния административен съд, по адм. дело № 7754/2022 г. е отменил първоинстанционното съдебно решение само в частта за неимуществени вреди и е върнал делото за ново разглеждане в същата част, като е приел, че: „Съдът е игнорирал изцяло допуснатите от него по искане на страната писмени и гласни доказателства и на практика е приел, че същите не установяват твърдените в исковата молба обстоятелства; тези изводи са направени без да се посочи, дали представените писмени доказателства са били оспорени от насрещната страна и оборени като неистински документи, а също така не се обосновава наличието на насрещно

доказване от ответната страна, в случай на оспорване на исковата претенция; Съдът, на основание чл. 195, ал. 1 ГПК, вр. чл. 204, ал. 5 АПК е следвало служебно да назначи медицинска експертиза, след като е преценил, че тя е необходима за изясняване на спорни въпроси по делото, за които са необходими специални знания“. Така дефинираните пороци на първоинстанционното съдебно решение настоящият състав на Съда приема като указания, с които следва да се съобрази.

Без оспорване от страните, по делото бе прието заключение на съдебнопсихологическа експертиза (л. 23). Според вещото лице (цитати): „издадените срещу ищеца АУАН и НП са се отразили негативно на здравето му; ищецът е бил приет по спешност в болница (на 29.06.2019 г. и е изписан 30.06.2019 г.), след силен психоемоционален стрес и впоследствие е развил Разстройство в адаптацията /F43.2/; медицинското заключение, касаещо здравето на ищеца е направено преди издаването на НП; в същата връзка, отношението на ищеца към органите на МВР се е променило позитивно в силно негативно; ищецът е развил разстройство в адаптацията, изразяващо се в силен стрес, повишена тревожност и безпокойство, чувство за неспособност за справяне със ситуацията, за планиране на бъдещето, нарушени са били и рутинните му ежедневни дейности, рязко е загубил телесна маса, сънят му е бил нарушен; разстройството в адаптацията е отшумяло в рамките на шест месеца; разстройството в адаптацията на ищеца се е отразило силно негативно и на семейните му отношения; решението на ищеца да напусне МВР е предотвратило развитието на по-сериозни последици върху семейните му отношения; разстройството в адаптацията на ищеца се е отразило негативно и на социалния му живот; последиците са отшумели в рамките на шест месеца; събитията са повлияли негативно на психиката на ищеца и той е развил разстройство в адаптацията; ищецът е получил медикаментозно лечение; разстройството в адаптацията е отшумяло в рамките на шест месеца; възможно е с оглед преживения от ищеца инфаркт (2011 г.) събитията - наказателното производство и издаденото в тази връзка наказателно постановление, да са се отразили негативно в по-висока степен, отколкото на здрав човек; експертизата не може да даде категоричен отговор па въпроса, какъвто би дал експерт с медицинско образование“. Упълномощеният от ищеца адвокат: поддържа исковата молба в процесната част; не ангажира други доказателства; заявява, че претендира за възстановяване на разноските за водене на делото пред ВАС и не представя списък на разноските пред настоящата съдебна инстанция.

Пълномощникът на ответника – Столична дирекция на МВР юрисконсулт оспорва исковата молба за неимуществени вреди, като представя „писмени бележки“ и желае присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, съобразявайки заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата, приети без оспорване, приема за установено от фактическа страна следното.

Освен цитираното заключение на експертизата, Съдът, предвид констатациите на касационната инстанция дължи да обсъди и: А/ представените по време на първото съдебно производство писмени доказателства, касаещи здравословния статус на ищеца Експертно решение на ТЕЛК, № 0184 от 058/11.04.2019 г. за 50 % трайна намалена работоспособност, с водеща диагноза „хронична исхемична болест на сърцето“; Епикриза с ИЗ № 3906, издадена от УМБАЛ „Света Екатерина“ ЕАД, видно

от която ищецът е постъпил на 29.06.2019 г. в 15:30 ч и е изписан на 30.06.2019 г. с поставена окончателна диагноза: „синкоп. съст. след непродължителни камерни тахикардии. ИБС. Е. коронарна болест. Състояние след преживян преден МИ – 2011 г. и първична ангиопластика и снентиране на LAD – м.01.2011 г. ЛК – систолна дисфункция. Д.“; Б/ показанията на разпитаните свидетели: М. К. В. – съпруга на ищеца; Г. Ж. Ж. – бивш колега.

Установява се от доказателствата, че ищецът е бил през 2019 г. държавен служител в МВР – началник на 06 Районно управление – СДВР. С исковата молба неимуществените вреди са обобщени като: уронване доброто му име в обществен и в семеен план, повлияло на психиката му, довело до прекратяване на кариерата му в МВР, загуба на доверие в системата, влошено здраве вследствие на същото НП“. Твърди, че: „действията на полицейските органи са повлияли на здравето му, нарушили добрите взаимоотношения със съпругата му, разклатили доверието в него и доброто име сред децата му, пред роднини и познати; „случилото се го разстроило до такава степен, че напуснал МВР, неможейки да приеме, че системата, на която е отдал всичко иска да го унищожи.

За отговора на въпроса, причинени ли са на ищеца твърдените от него неимуществени вреди следва да бъдат анализирани фактите, послужили като основание за издаване на процесното наказателно постановление в отменената от Съда част, както и основанията за отмяна на постановлението.

Срещу ищеца П. Ж. В. било издадено Наказателно постановление № 19-4332-013296/11.07.2019 г. за констатиране на 29.06.2019 г., около 03, 20 часа административни нарушения при управляване на лек автомобил „Ф.“, модел „П.“, рег. № СА 0005 ХС, по [улица], с посока на движение от [улица], към [улица]. В автомобила пътувал и св. Д.. По същото време двама автоконтрольори от Отдел „Пътна Полиция“ – СДВР - Д. и Г. спрели за контролна проверка управлявания от ищеца лек автомобил. При проверката ищецът заявил, че не носи у себе си личните си документи, включително СУМПС и контролен талон. След служебна справка полицейските служители установили самоличността на водача - П. Ж. В., който се представил пред тях като началник на 06 РУ - СДВР. Междувременно на място пристигнал патрулен автомобил и полицаите уведомили двамата свои колеги от Отдел „Пътна Полиция“, че е подаден сигнал за хулигански действия, извършени в ресторант „М.“, на [улица], във връзка с което автомобилът, управляван от ищеца П. Ж. В. е обявен за издирване. Полицейските служители Д. и Г. предложили на П. Ж. В. да бъде тестван за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер 7410+“, № 0055, но той отказал, като възразил, че предложената му тапа е с нарушена опаковка, макар същата да била отделена от останалите в негово присъствие и да му била подадена с опаковката. Непосредствено след отказа св. Д. му разяснил, че в този случай ще му бъде съставен АУАН и талон за медицинско изследване, а ищецът започнал да провежда множество телефонни разговори, след което се отправил до намираща се наблизо бензиностанция О., намираща се отсреща, на [улица]. След известно време се върнал, като пожелал да бъде тестван с „Алкотест – Дрегера“, но Д. и Г. отказали, понеже вече били изготвили АУАН и талон за медицинско изследване, в които вписали отказ. Едва в 06, 00 часа на ищеца П. В. бил издаден талон за медицинско изследване, № 0006935, в който било вписано, че отказва да бъде изпробван с техническо средство. Поради отказа за изпробване с техническо средство полицаи Д. съставил АУАН, за нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДв.П за отказа и по чл.

100, ал. 1, т.т. 1, 2 с.з. - неносене на СУМПС и на талон. След връчване на документите ищецът В., управлявайки сам личния си автомобил, въпреки свалените преди това регистрационни табели се отправил към сградата на 04 РУ – СДВР, както му било разпоредено от директора на СДВР, в телефонен разговор. Пристигнал там в 06, 15 часа и дал обяснения, във връзка със сигнала за хулигански действия в ресторанта на „М.“, след което, в 06, 35 негов колега – М. го съпроводил до Болница „Света А.“, където пристигнали около 07 часа. На ищеца обаче, не била взета кръвна проба, понеже не носел у себе си лична карта, а след като му била донесена, не представил стикерите към талона за медицинско изследване. Междувременно било изтекло определеното с талона време за даване на кръвна проба. Поради тези причини не било отразено, че П. В. се явил в Болницата на дата 29.06.2019 г. Въз основа на АУАН началник сектор в Отдел „Пътна Полиция“ – СДВР издал Наказателно постановление № 19-4332-013296/11.07.2019 г., което е потвърдено от Софийски районен съд с решение от 18.02.2020 г., по НАХД № 14158/2019 г. Наказателното постановление е отменено от Административен съд София – град с Решение № 3371/29.06.2020 г., по КНАХД № 2649/2020 г., в частта, относно вмененото нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДв.П - отказ за изпробване с техническо средство. Видно е от мотивите на касационното съдебно решение, че отмяна на частта от НП е поради т. нар. „процесуални нарушения“, като е прието за недоказано В. да е отказал изпробване с техническо средство и са отчетени множество нарушения на процедурата, извършени от полицейските служители, които на практика са спомогнали с бездействието си да бъде опорочена тази процедура. Частичната отмяна на НП е дала повод на ищеца П. В. да прецени, че може да претендира обезщетяване от СДВР на неимуществени вреди, дефиницията на които бе цитирана по – горе. В първото дело на Административен съд София – град - № 5299/2021 г. са налични писмени доказателства: покана към П. В., от 11.07.2019 г. (л. 46) за запознаване със заповед за образувано срещу него дисциплинарно производство; информация от средства за масово осведомяване за това, че „началникът на 06 РУ в С. е буйствал в заведение в столичния[жк], а след подаден сигнал за поведението му е тръгнал с автомобила си и отказал алкохолна проба...“. В покана за запознаване със заповедта за образувано дисциплинарно производство и за даване на писмени обяснения се сочи, че: на 29.06.2019 г. в 03, 19 часа е получен сигнал за възникнал инцидент в ресторант „М.“, при който две лица във видимо нетрезво състояние са притеснявали клиенти, а пред екипа на С.-161 единият от тях се представил като П. В. – началник на 06 РУ – СДВР. С поканата, подписана от председателя на дисциплинарната комисия е изискано В. да отговори на конкретно поставени въпроси, като е заявено, че с поведението си той е нарушил конкретни норми за поведение, въведени с Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. До налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, на основание чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР (тежко нарушение на служебната дисциплина) не се стигнало, защото П. В. е подал на 26.09.2019 г. заявление за прекратяване на служебното правоотношение (чл. 226, ал. 1, т. 4 ЗМВР). АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализа на доказателствата и на доводите на страните, формира следните правни изводи по същество. Така предявеният иск за обезщетяване на неимуществени вреди е процесуално допустим за разглеждане, по реда на Глава единадесета „Производства за обезщетения“ АПК, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на Държавата и общините за вреди, не е изцяло неоснователен и недоказан.

Исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействие на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Чл. 1 ЗОДОВ постановява, че Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействие на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковете се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс. За да възникне правото на иск по този ред, респ., за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които следва да са в кумулативна връзка (взаимно свързани): незаконосъобразен административен акт; причинена вреда - имуществена и/или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда. Условие за допустимост на иска (чл. 204, ал. 1 АПК) е административният акт да бъде отменен по съответния ред.

Безспорно е за случая, че Наказателно постановление № 19-4332-013296/11.07.2019 г. е отменено от Административен съд София – град, с Решение № 3371/29.06.2020 г., по КНАХД № 2649/2020 г. в частта, относно наложеното на П. Ж. В. административно наказание по чл. 174, ал. 3 ЗДв.П – за отказа му, като водач на МПС да бъде проверен с техническо средство, за съдържание на алкохол в издишания въздух. Отмяната на частта от НП изпълнява формално едно от кумулативните изисквания – наличие на незаконосъобразен административен акт. Именно от тази, отменена част на наказателното постановление ищецът черпи основание да претендира обезщетяване на неимуществени вреди. Каза се по – горе, че неимуществените вреди, които твърди да е понесъл, ищецът обвързва с „действията на полицейските органи, повлияли на здравето му, нарушили добрите взаимоотношения със съпругата му, разклатили доверието в него и доброто име сред децата му, пред роднини и познати; „случилото се го разстроило до такава степен, че напуснал МВР, неможейки да приеме, че системата, на която е отдал всичко иска да го унищожи“.

Съдът приема, че така формулираните вреди и причината за тях не са в пряка, причинно-следствена връзка с отменената част от НП № 19-4332-013296/11.07.2019 г. От изложените факти и обстоятелства става ясно, че „действията на полицейските органи“, свързани с извършената от тях контролна проверка на ищеца, управлявал лек автомобил, не са били извършени по тяхна инициатива, а след получен сигнал, че той е участвал в извършване на хулигански действия на обществено място, в нетрезво състояние и се е обозначил с името си, като полицейски служител – началник на Об РУ – СДВР. От друга страна, не действията, а продължителното бездействие (суетене) на полицаите от Отдел „ПП“ – СДВР, поради незнание и/или умишлено са причината касационният състав на Административен съд София – град да приеме, че административнонаказателната отговорност по чл. 174, ал. 3 ЗДв.П с процесното НП е била ангажирана незаконосъобразно. От отмяната на наказателното постановление в тази част изобщо не следва извод, че ищецът П. Ж. В., на 29.06.2019 г.: не е управлявал автомобила си, след като е употребил алкохол; не е участвал в извършването на хулигански действия в ресторант „М.“; не е парадирал с факта, че е служител на МВР и началник на районно управление. С други думи тезата, на която основава исковата си молба е изначално компрометирана, понеже се опитва да

използва собственото си, укоримо от гледна точка етичните норми поведение, за да твърди, че действията на полицаите, свързани с отменената част от наказателното постановление „са повлияли на здравето му, нарушили добрите взаимоотношения със съпругата му, разклатили доверието в него и доброто име сред децата му, пред роднини и познати; „случилото се го разстроило до такава степен, че напуснал МВР, неможейки да приеме, че системата, на която е отдал всичко иска да го унищожи“. За това му състояние непосредствена причина са неговите действия, а не тези на служителите от Отдел „Пътна Полиция“ – СДВР, които напротив, са бездействали в негова полза – забавили оформянето на талон за кръвно изследване, допуснали грешки при оформянето, не съпроводили ищеца до лечебно заведение, с цел своевременно вземане на кръвна проба. Причината да „напусне МВР“ по собствена инициатива очевидно е свързана с възможността да избегне налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и да получи обезщетение при прекратяване на служебното правоотношение. Не е налична дори косвена (опосредствена) връзка между факта, че наказателното постановление е отменено в процесната част, с физическото, психическо и емоционално състояние, в което ищецът твърди да е изпаднал след датата 29.06.2019 г. В тази връзка Съдът, като не оспорва компетентността на вещото лице – психолог, както и становището за състояние на „разстройство на адаптацията“ (многократно повторено), не кредитира експертното заключение, като намира, че същото дава услужливо такива отговори на въпросите, които изцяло обслужват тезата на ищеца. Така, Съдът не приема, че: именно *„издадените срещу ищеца АУАН и НП“* са пряка и непосредствена причина за: негативно отражение върху здравето му; промяна на отношението му към органите на МВР (впрочем, твърдение, което няма пряко отношение към твърдението за понесени неимуществени вреди). Наистина, както заявява и вещото лице, *„възможно е с оглед преживения от ищеца инфаркт (2011 г.) събитията - наказателното производство и издаденото в тази връзка наказателно постановление, да са се отразили негативно в по-висока степен, отколкото на здрав човек“*, но причината за тези последици не се корени в незаконосъобразната част от наказателното постановление. Причина за евентуално влошаване на здравето, на отношенията му в семейството и с близките са свързани изцяло с неговото поведение, което бе описано по – горе. Показанията на разпитаните свидетели М. К. В. – съпруга на ищеца, Г. Ж. Ж. – бивш колега не дават основание на Съда да промени изложените до тук мотиви. Съпругата, която несъмнено е пристрастан сочи като непосредствена причина П. В. да бъде спряна за контролна проверка от полицаите тази, че не е носил документи. В същото време е заявила, че: *„водачът е бил в нетрезво състояние, но с него е бил В. (визирайки В. В. Д.-спътника в автомобила, управляван от П. Ж. В.), като той е бил употребил алкохол, а П. не е; смяташе, че като представи кръвна проба ще обясни какво се е случило, в кратък срок“*. Твърденията ѝ за това, че В.: е бил притеснен за кариерното си развитие; срещу него имало целенасочена, планирана атака; изпаднал в

депресия; получил личностен срив и „охладнял към нея и към синът им, не установяват и не доказват тезата на ищеца за причинна връзка с отменената част на наказателното постановление. Съдът не кредитира тези свидетелски показания като достоверни, убедителни и достатъчни да обосноват и докажат по категоричен начин, че ищецът е понесъл физически и психически несгоди, именно в резултат на частта от отмененото впоследствие наказателно постановление. Показанията на свидетеля Ж. представляват т. нар. „добри характеристични данни“ за личността на ищеца. Свидетелят обаче е заявил още, че от П. В. знае за случая, както и че са „поискали да го проверят с дрегер, но той отказал“. Тези показания представляват косвено, гласно доказателство, потвърждаващо описаните в процесните АУАН и НП факти.

В тежест на ищеца, в условията на пълно и главно доказване е да установи фактите и обстоятелствата, на които основава претенциите си. Ищецът П. Ж. В. не се справи успешно с такова доказване, тъй като (каза се) самата „конструкция“ на тезата му изначално е неиздържана и несполучлива. Исковата молба за обезщетяване на неимуществени вреди е неоснователна и недоказана. Отхвърлянето ѝ обуславя присъждане в полза на ответника юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции, на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, вр. чл. 25, ал. 1 и предвид възможността по ал. 2 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на общо 360 лв. (триста и шестдесет лева).

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, чл. 172а, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, вр. чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна и недоказана исковата молба, вх. № 19086/02.06.2021 г. от П. Ж. В., срещу **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МВР** за обезщетяване на неимуществени вреди, в размер на 50 000 лв.

ОСЪЖДА П. Ж. В. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МВР** юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции, в общ размер на 360 лв. (триста и шестдесет лева)

Решението подлежи на касационно обжалване пред **Върховния административен съд**, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: